

[Langsted]

behov for, men på noget, der ligner det, således at de forskelle, der er mellem dem og os, mere og mere udviskes.

Det, jeg vil sige dermed, er, at det, vi har brug for, er evolutioner og ikke revolutioner, for ikke at risikere, at den tredje verden gør oprør mod os. Og det er vel nok noget, som fremskridtspartiet skal skrive sig bag øret, at det er baggrunden, en hård baggrund, ud over den rent humanitære baggrund, vi har i vores u-landsarbejde. Det vil så blive på den måde, som det er nu også for u-landene, når de er tilstrækkeligt udviklet, at det også for deres vedkommende er de stærkeste skuldre, der bærer de største byrder, som minister Lise Østergaard sagde.

Vi er også kommet væk fra den gammel-dags pladderhumanistiske ånd, hvor der var nogle, der snakkede om, at man strikkede trøjer til fattige negerbørn og den slags ting; det snakker vi jo slet ikke om mere. Vi er kommet ind på spørgsmålet om et reelt samarbejde mellem jævnbyrdige nationer, mellem rige og de engang i fremtiden mindre rige lande.

I den forbindelse vil jeg fremhæve, at selv om det er små bidrag taget stort, som vi kan yde fra Danmark og i det hele taget Norden og fra de mindre europæiske lande, bliver vi dog bedre hilst derfra, hvor vi kommer hen, end mange andre lande. Jeg oplevede det ikke alene under den rejse, jeg nylig var med på på udenrigsudvalgets vegne i Afrika, jeg har også oplevet det før, nemlig at man bliver mødt med dette: I er jo ikke imperialister. Imperialister er nogle, man afskyr på grund af det gamle herrevældeforhold, der har været mellem de nuværende u-lande og de tidligere kolonimagter. De siger også: I er ikke kommunister, for kommunister er ikke folk, man gouterer. Vi bliver bare accepteret som rene kapitalister, det er sådan noget, som udviklingslande kan forstå, for det er det, de selv stræber henimod.

Når jeg har sagt kommunisme, skal vi også tage i betragtning, når vi taler om 0,7 pct. af bruttonationalproduktet, som vi er nået op på her i landet og i mange andre lande, hvor få bidrag der i virkeligheden i denne forbindelse taget globalt stammer fra de kommunistiske lande eller i det hele taget landene i det, man kalder den anden verden. Deres hjælp går mere, tror vi, til våbenhjælp til operationsbevægelser, som vi, når det kommer til

stykket, må afsky så meget som muligt, eller til det, som der har været talt om under en tidligere debat her i folketinget, hvor udenrigsministeren – altså den virkelige udenrigsminister og ikke den udenrigsminister, vi har med at gøre i dag – talte om afrikanske løsninger. Det er ikke afrikanske løsninger, vi ønsker, hverken politisk eller humanitært. Som jeg sagde før, er det, der er brug for i hjælpearbejdet, en indsats, der kan udvikle sig til et samarbejde mellem jævnbyrdige partnere med gensidig respekt for, hvad vi gør over for hinanden. Derigennem kommer jeg frem til, at noget af det mest værdifulde, der findes i u-landsarbejdet, fra vor side set er de bilaterale overenskomster. Vi så det f. eks. i Kenya-Tanzania, hvortil vi jo yder en meget stor del af vort u-landsbidrag i det hele taget, at der findes rullende femårsplaner, således at man hele tiden kan holde sig à jour med de modtagende parter med hensyn til, hvad de ønsker, og hvad vi kan give dem af hjælp. Disse bilaterale overenskomster er for os at se mere i pagt med den fremtidige u-landshjælp end dette, at vi alene skal yde gennem store internationale organisationer. Det giver os et bedre fremtidigt samarbejde med de modtagende lande, idet det, vi efter vor mening i det lange løb skal sigte mod, fortsat er handelsaftaler, når landene er blevet så udviklede, som de kan blive.

Men naturligvis skal vi fortsætte med at yde bistand både multilateralt og bilateralt, vi skal yde både gaver og lån, vi skal have en så alsidig linje som muligt i vort u-landsarbejde. Dermed er naturligvis ikke sagt, vi ikke skal hjælpe vor egen industri, hvis vi kan komme til det, men det er ikke fra vor side det primære i dette arbejde.

Vi oplevede f. eks. også i Kenya, hvor den internationale organisation, der står bag mejeriskolen, bruger danske mejerimaskiner; derigennem influerer den på, at de, der går på skolen, og som kommer fra hele Afrika og omliggende lande, derigennem bliver inspireret til at købe danske mejerimaskiner, hvorigennem der indirekte skabes et behov for dansk industriproduktion også i udviklingslandene.

Noget af det mest væsentlige for vor humanitære bistand til u-landene er, at der findes mange steder, hvor der sker noget, som vi ikke tror er muligt, nemlig at folk virkelig